

Sygnatura akt IV Ka 173/18 L., dnia 8 maja 2018 r.

Sygnatura akt oskarżyciela: 3 Ds 159/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Legnicy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksander Żurakowski

Protokolant: st. sekr. Magdalena Danek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z. Marcina Polańskiego

po rozpoznaniu dnia 8 maja 2018 r.

sprawy M. O.

syna R. i M. z domu R.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 1 lutego 2018 r. sygn. akt II K 348/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego M. O. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 291 § 1 kk,

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 173/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie, orzekając w sprawie o sygn. akt II K 348/17 wydał w dniu 1 lutego 2018 r. wyrok wobec oskarżonego **M. O.**

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i stawiając zarzuty rażącego i mającego wpływ na treść wyroku naruszenia prawa karnego materialnego in concreto art. 291 § 1 kk oraz obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 5 § 1 i 2 kpk, art. 2 § 1 pkt 1 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonego in meriti jest zasadna i zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd podzielił stanowisko apelującego już w kwestii zasadniczej tj., że w przedmiotowej sprawie przypisane oskarżonemu zachowanie polegające na zbyciu rzeczy, o której wiedział, że pochodzi z czynu zabronionego nie realizowało znamion żadnego czynu zabronionego.

Bo istotnie zauważyć należy, że wprawdzie opis czynu zabronionego nie musi powtarzać sformułowań zawartych w ustawie, to jednak powinien być sformułowany w taki sposób, by wskazywać na skonkretyzowane i zindywidualizowane elementy zachowania przypisanego oskarżonemu, które pozwalają na zakwalifikowanie jego zachowania jako określonego czynu wyczerpującego znamiona ustawowe czynu karalnego.

I w związku z tym przyjmować należało wprost, że M. O. oskarżony został o to, że w dniu 3 lipca 2010 r. w G., zbył pojazd w postaci motocykla marki S. (...), co do którego – na podstawie towarzyszących okoliczności-wiedział, iż pochodzi on z czynu zabronionego, który to fakt został ujawniony w dniu 25 kwietnia 2015 r. na terenie miejscowości W., rejonu (...).

A skoro tak, to należało zwrócić uwagę na to, że za popełnienie umyślnego paserstwa w rozumieniu art. 291 § 1 kk, odpowiada tylko ten, kto realizuje jedną ze wskazanych w tym przepisie czynności sprawczych, to jest: nabywa, pomaga do zbycia, przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego.

Nie ma też wątpliwości co do tego, iż przepis art. 291 § 1 kk nie przewiduje penalizacji zachowania polegającego na zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego.

Sąd podziela jednocześnie pogląd, że zbycia rzeczy uzyskanej z przestępstwa nie można utożsamiać z karalną pomocą do zbycia. Sprawca musi mieć bowiem świadomość, że swoim zachowaniem pomaga innej osobie (choćby osoba ta o pomocy tej nie wiedziała) do zbycia rzeczy (tak m.in. wyrok SN w sprawie o sygn. akt IIIK48/11).

Reasumując: zarzucone, a następnie przypisane oskarżonemu zachowanie nie zawierało kompletu znamion przestępstwa z art. 291 § 1 kk. Zaistniała więc sytuacja określona w art. 17 § 1 pkt 2 in princ kpk. Powinna ona skutkować wydaniem przez Sąd Rejonowy wyroku uniewinniającego. Bo skazanie w tej sytuacji jest oczywiście niesłuszne.

Z przyczyny wyżej przedstawionej, wyrok zmieniono poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 kk.

Jako zbędną w tych okolicznościach Sąd uznaje potrzebę ustosunkowania się do pozostałych zarzutów apelacji. Apelacja wywiedziona została na wyłącznie korzyść oskarżonego. Sąd rozstrzygnął zgodnie z jej kierunkiem. Modyfikacja w zakresie opisu czynu, kwalifikacji prawnej nie była możliwa, co jest jednoznaczne przy uwzględnieniu treści art. 434 § 1 kpk.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o treść art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk.